

terne, som har Interesse i Vidneførslen, og saa tillige en Bestemmelse om, at Fordringen om Forligsmægling kan frafaldes, saasnaar Formanden har givet Attest for, at Tingsvidnet agtes optaget til Brug for Voldgiftsretten, — Vidneførslen skal foretages for Formanden, ikke for Voldgiftsretten. Det er nødvendigt, idet det er Formanden, der yder Garanti for, at Vidneførslen foretages efter de Regler, der skulle benyttes.

I øvrigt skal Vidneførslen foretages efter de gældende Regler, dog med nogle enkelte Lempelser, som ere anførte i § 2. Jeg skal ikke nærmere opholde mig ved disse, men henvise til de paagældende Bestemmelser. Jeg skal kun fremhæve Bestemmelsen i Punkt 5, som gaar ud paa, at der ikke kan „tillægges det af Voldgiftsrettens Formand optagne Tingsvidne fuld Beviskraft uden for de Sager, der høre under Voldgiftsrettens Afgørelse“. Det er nødvendigt, naar man lemper de almindelige Regler, hvorefter Vidneførslen ellers skal ske, at man da ikke giver et Tingsvidne fuld Beviskraft uden for de Sager, som Voldgiftsretten har med at gøre. Altsaa i andre Sager vil det bære paa vedkommende Dommer, hvormegen Beviskraft han vil tillægge Tingsvidnet. Saa hedder det i Slutningen af det samme Punkt: „I øvrigt betragtes den af Vidnet afgivne Forklaring som aflagt for en Ret.“ Hermed skulde det være fastslaaet, og er det fastslaaet, at falsk Forklaring for Voldgiftsretten vil blive at belægge med Straf efter Straffelovens § 145 ff.

Det er jo et Forsøg, der her gøres, og derfor er det ogsaa nødvendigt, at der forbeholdes Administrationen Ret til at komme bort fra dette Forsøg, hvis det skulde vise sig, at det er behæftet med saadanne Mangler, at det ikke kan bestaa. I saa Henseende bestemmer § 4 for det første, at „den i Henhold til § 1 truffne Bestemmelse om Vidneførsel for en Voldgiftsret kan ved kongelig Anordning paa ny ophæves, naar de paagældende Centralorganisationer eller den af dem vedtagne Voldgiftsret maatte undergaa væsentlige Forandringer“, dernæst selvfølgelig „naar Voldgiftsrettens Formand ikke længere opfylder de Betingelser, der ere fastsatte for at være fast Dommer i en ordinær Ret“, og endelig „naar Bestemmelsen maatte give Anledning til Misbrug“. Dette sidste er for saa vidt det vigtigste, idet det indeholder den videstrukkende Bemyndigelse til at tage Beføjelsen tilbage, men paa den anden Side er jeg overbevist om, at det

mere er en Bestemmelse, der vil komme til at virke som en Trussel, og jeg tror, at saavel Arbejdsgivernes som Arbejdernes Organisation vil have saa stor Interesse i at opretholde Voldgiftsretten, at man fra begge Sider vil bestræbe sig for at undgaa ethvert Misbrug.

De foreliggende Bestemmelser ere blevne modtagne med stor Tilfredshed baade fra Arbejdsgivernes og fra Arbejderne Forenings Side, som jo begge ere repræsenterede i Folketinget. Jeg er ikke blind for, at det er et ekstraordinært Skridt, der her gøres. Det har haft sin Vanskelighed at udarbejde Forslaget, og at det er mangelfuldt, derom er jeg selvfølgelig overtydet, det kan ikke undgaa. Men paa den anden Side er det af saa stor Vigtighed for Samfundet, at man kan bidrage til saa vidt muligt at forhindre en Gentagelse af en Lock-out i saa stort Omfang som den, vi havde sidste Aar, eller en Strike af lignende Omfang, at jeg tror, det vel er forsvarligt, at man gaar til et Skridt som dette, selv om man erkender, at der kan klæbe Mangler derved. Jeg skal derfor meget anbefale det høje Ting at vedtage dette Lovforslag, om muligt i den Skikkelse, det har faaet i Folketinget.

Stilling: Jeg vil begynde med at bringe den højtærede Minister en Tak for den Maade, dette Lovforslag er blevet fremsat paa. Det var en Overenskomst, som blev sluttet mellem de to Organisationer, Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne, og det var Forudsætningen for denne Overenskomst, som afsluttede Lock-outen den 6te September i Fjor, at man skulde henvende sig til Regeringen med Ønske om at faa et saadant Lovforslag forelagt for Rigsdagen, udelukkende baseret — som dette — paa Vidneførsel. Selvfølgelig var der jo en stærk Fristelse til at komme ind paa andre Ønsker, og fra forskellige Sider har der rejst sig Røster om, at der skulde lovgives mere paa dette Omraade, og at man burde søge yderligere at komme hinanden saa nær som muligt ad Lovgivningens Vej for at forebygge slige store Arbejdsstandsninger baade fra den ene og den anden Side; men vi, begge Partier, tro, at den Bemyndigelse, her er given, er af den allerstørste Betydning, og jeg vil derfor i Overensstemmelse med den højtærede Ministers Udtalelser indstændig anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslaget i den foreliggende Form, saaledes at det kan fremmes i Aar. Vi have vel sagtens ikke